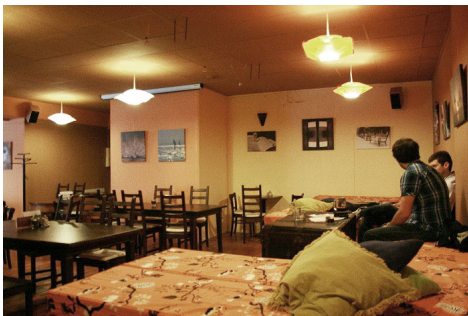

Je štvrtok, 12. apríla. Tretia výstava a druhá vernisáž v tomto roku je "za dverami". Všetko je nachystané. Fotky visia a ja kontrolujem na facebooku, koľko pozvaných potvrdilo účasť. Svieti tam číslo štyridsaťdeväť. Myslím, že je to akurát, primerane danému priestoru. Predpokladám, že sa zíde opäť stabilná zostava komunity bratislavských fotografov. Možno prídu aj nové tváre. Nechám sa prekvapiť...

Na miesto prichádzame v predstihu. Chystáme, doladujeme a kontrolujeme posledné drobnosti. Naše "malé prekvapenie" (Pepe) si pripravuje koberec a robí všakovaké srandovné veci na svojich nástrojoch, o ktorých význame bohužiaľ nemám ani tušenie. Tí, ktorí pochopili, že sa chystá živá hudba tušia správne.

Intervaly medzi letnými pohľadmi na hodinky s blížiacou 19-tou hodinou sa skracujú a nervozita

úmerne narastá. Tesne pred alebo presne načas prichádzajú, ako bratia Česi hovoria, „první vlašťofky“. Nuž, čakáme na zvyšok avizovaných hostí a oficiálny začiatok odkladáme o pár minút. Vďaka bohu hostia prišli a večer nepokračuje ako súkromná párty NOBAF-u.

Privítanie a príhovor berie na seba Peťo Škodáček, druhý najvyšší v klube. Samozrejme, chválime čo všetko sme spravili, čím sme si preskákali, ale tí čo sú tu to predsa vedia. Sú to kamaráti a známi. Poznáme sa, rozprávame sa a stoja pri nás. Boli na každej našej akcii – a keď hovorím našej, nemyslím tým NOBAF-áckej, ale našej spoločnej. Práve rečníci Peťo Škodáček nedávno neformálne povedal: „Chodíme si na vernisáže navzájom vypiť víno...“. Myslím, že mal pravdu. Nie v tom typicky Slovenskom chápaní „urobiť druhému škodu“ alebo „keď je zadarmo, nech aj roztrhne“. Práve naopak, stretnúť sa, pohovárať a často aj o témach na míle vzdialených od fotografie. Každý má svoju prácu, povinnosti a takéto podujatia sú príjemnou zámienkou na stretnutie s vami, priatelia. Takže ešte raz aj tu pri čítaní reportu vitajte a cíťte sa ako doma (pred počítačom).

S ideou takejto stálej výstavy prišli majitelia Cafe Stena. Kaviareň sme si obľúbili a bolo len otázkou času, kedy prejdeme od slov ku skutkom. Keď sme zvažovali koncept výstavy a charakter priestorov, dospeli sme k záveru, že dominantný je individualizmus – či už návštevníkov, stien kaviarne alebo v konečnom dôsledku aj členov NOBAF. Individualizmus sa prejavil aj netradičným výberom materiálu fotografií – plátno na drevenom "blindráme". Každý vystavujúci preto predstavuje jednu alebo dve svoje obľúbené fotografie, o ktorých bol presvedčený, že by mohli na plátne dobre vyznieť. Všetka spomenutá rôznorodosť a pestrosť sa pretavila do žánrov a motívov fotografií tak, aby každého návštevníka bez rozdielu veku, pohlavia, vzdelania či sociálneho postavenia oslovila aspoň jedna fotografia a aby si povedal: „Túto si viem predstaviť u mňa doma na stene!“.

<http://www.sofasoft.sk/> {limitstart=0|limitcount=44}